

בדרכי אלמתינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עתות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מון הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רוח' הרואה 2 אלעד, ישראל. טל. 03-9097022

הגילון מופץ בכל בתיה הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פנוי הלכה

נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרוב אלilio נהרי שליט"א מנהל הת"ת

הוכת חוכחה (יקרא יט ז): הוכח תוכיה. אפלו הרבה לתלמיד והتلמיד לרבות, ומניין אם הוכחתו אפלו ארבעה וחמשה פעמים חזור והוכח ת"ל הוכח תוכיה. יכול את מוכיחו ופמי משתנות ת"ל ולא תשא עליו חטא. זו אזהרה שלא להלבין פנים וכל המלבין פני חברו בדברים אין לו חלק לעולם הבא. לפי כך בשינויים את חברו צריך ליחסו בין עצמו לבין רחבה ולא יכול ממנו מוטב, ואם לאו יוכחו פעמי שנייה ושלישית וכן תמיד חייב להוכח עד שכנו החותא ויאמר לו אני שומע לך. דאמירין הוכח תוכיה ר' איליעור אומר עד נזיפה ור' יהושע אומר עד קללה בן עזאי אומר עד הכאה. אמר רב נחמן ושלשתן מקרא אחד דרשו שנאמר ויחר אף שאל ביהונתן ויאמר לו בן נשות המרדות (שמואל ב, כ) וכותיב ויטל שאלו את החנית עליו להוכתו (שם ל) מאן דאמר עד הכא דכתיב להוכתו וממן דאמר עד קללה דכתיב לבשתך ולבשת ערות אמרך (שם ל) ומאן דאמר עד נזיפה דכתיב ויחר אף שאל ביהונתן. ולמן דאמר עד נזיפה הא הכא והקללה, שאני הtam אגב חביבותא יתירתא דחויא ליה לייהונתן בדוד מסר נפשיה טפי.

אמר ר' טרפון העבודה אם יש בדור הזה יכול להובי. אמר ר' אליעזר בן עורי העבודה אם יש בדור הזה יכול לקבל תוכחת. אמר ר' עקיבא העבודה אם יש בדור הזה יודע הייך מוכיחין. אמר ר' יוחנן בן נורי מעד אני עלי את השם ואת הארץ שיתור מרבעה חמשה פעמים לקה עקיבא על ידי שהיית קובל עליו לפני רבנן גמילייאל וכל כך היתי יודע שהוא מוסיף לי אהבה לקיים מה שנאמר אל תוכח לך פן ישנאך הוכחה לחכם ויאהבך (משל ט, ח).

מכאן אמרו גוזלה היא הטענה שכל זמן שהטענה בועלם נתת רוח באה לעולם וטובה באה לעולם וברכה באה לעולם ורעה מסתלקת מן העולם שנאמר ומלוכחים יنعم ועליכים תבוא ברבת טוב (שם כה, כה) על המוכיח ועל המטענה. אמר ר' שמואל בר נחמן אמר ר' יוחנן כל המוכיח את חברו לשם שמיים זוכה לפלאו שלחקב"ה שנאמר מוכיח אדם אחריו חן ימצא (שם כה, ט) ולא עוד אלא שימושין חוט שלחсад שנאמר ומצא חן ושבל טוב בעני אלדיים ואדם (שם כה). עכ"ל.

בכל עבודה משתפתחה הן בתחום גשמי והן בתחום רוחני מגעים למצוות שהאחד מוכיח את חברו ומטקנו ומדריכו לעשות את הנכון, וכלל אדם קשה לקבל דברי חברו מושום שבזה נראה חברו כivable שהוא או טעה והרבර מפחית מערכו, ובפרט כאשר מדובר בעניינים רוחניים או רגשיים. על אחת כמה וכמה כאשר עוסקים בתחום החינוך, האב והאם כל אחד מוכיח ומתקן את רעהו, וכן המוסדות החינוך מוכיחים ומתקנים את החורים לילך ולפעול בדרכים מסוימות אשר לעתים נוגד הדבר את דעתם או השקפתם.

אין ספק שהמוכיח צריך לעריך לעתות ואת בחכמה בדעת ובתבונה בנועם ושיח, ודבר פשוט הוא שלא נעים לשום אדם לקבל ולשימוש תוכחת חברו וכ"ש כאשר הדבר גורם שהוא מרגיש שישורש העבהה בו, שאם היה מהנקן ביאות לא היה צריך לכל זאת. ועל כן בהרונו זה ובברור הקודם לא פועל לפי רגשות. דוגמא, ילד שהיה חזר הביתה ומספר שהחנן הכה אותו, גם אבי היה מכח אותו ואומר לו, אם המחנן הכה אותך זה אומר שעברת כל גבול רואים שיש לא מעט הורים שמיד תקופת מעברים ילדיהם ממוסד חינוכי זה לאחר בתאונת שהמוסד לא יודע להנתק או כל תאונה אחרת, אבל האמת היא שפושט קשה להם לקבל תוכחת וمعدיפים להטיל ודוף באחרים ולבורוח מהמציאות. ולא בגין זה לדבר סרה, אלא לפחות עיניים עורות. נוסף לו זאת, דבר זה גורם שהרבה מוסדות החינוך אשר חוששים להפסיד תלמידים, אינם מוכיחים דים להורים אלא אמורים דעתם בנועם ושיח ובלשון תחוננים, אך לא מקיימים מצות תוכחה כמצווה בתרורה וכמפורט בפסקים. ונמצאים חותמים ומחטיאים, דאו הורים לא מחנכים ילדים כרבעי, ולצערנו רואים لأن הגיעו אותם ילדים. וכל דברינו אלו אינם מסבירו והשערה, אלא מנסווין ומהמציאות הכוابت.

לכן העצה היועча להורים חכמים וمبונים, להפריד בין הרגש לשכל, ולא להמתין לדברי תוכחה מהמצוות החינוכי, אלא לשמר על קשר רציף עם המהנכים ולשואלים מה צריך ומה אפשר לקדם את הילד, ומילא נהייה ההורה לכלי קיבול ולא לסרר נפה. וכן בין הורים כאשר חפש אחד להוכיח את רעהו, לא יאמר זאת ציוויל, אלא בשאלת התיעות עמו, ואו יפתחו אוני השני לקבל הדברים באהבה ובבנה. ולפמי כל פעולה ופועל להיא ישכח ראשית להתפלל ליזכרו שלא יצא חוץ תקלה על ידו, ושחפץ ה' בידיו יצלה. ובזה נזכה לנו לדברי המדרש ששלב זמן שהטענה בועלם נתת רוח באה לעולם וטובה באה לעולם וברכה באה לעולם וכו', אכ"ר.

ירוך משפע נרילה העליונה, האיש הicker במעלה, אשר משמה את התלמידים מל' ראש חוויש בסעודת דשיטה, וועש הכל בענעה וכשמה רנה, וישיטו נסוד בשעותם הקטנה. יה"ר שיתמלאו כל משאלות לנו לטובה, ויראה טינה רינה בעמלו, ול עazziו יהו זיה ועוזלי חור חנא, אליאר

פתרונות לפרש תזרע ומצורע'
אחדה יחידה! שתי צפירים חייט ועז אחר
ושני תולעת ואזוב.
הזכונה בהగ'לה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: טרם נפתחה!

בדרכיהם אתה להר....

טעם נחמד על העומר
ארדי לבנון עמי' ש"מ"ב לМОהר"ס נחשותן (חנש) זצ"ל
שנו חכמים במסכת אבות (א, ב): "על ג' דברים העולם עומד על
התורה ועל העבודה ועל גמליות חסדים".

אמרו הכהנים לא היה העולם עומד עד שניתנה התורה אלא בחשודו של הקב"ה לפי שמצוינו בהלן האגדות כי לעולם חסדו"כ ניגר בז' דורות שהייתה קודם מתן תורה.

בא וראה משנגלת הקב"ה על משה רבינו בהר חורב אמר ליה: "בָּהוּצִיאָךְ אֶת הַעֲמָדִים תַּעֲבֹדֵן אֶת
הַלְוָדִים עַל הַהָר הַזֶּה", וכך היה אומר לפערעה: "שְׁלַח אֶת עַמִּי וַיַּעֲבֹדָנוּ, דָרְךְ גַּם יָמִים נְלֵךְ בַמִּדְבָּר וַיַּבְחַחֵה לְהָ
אַלְדִּינוּ". וכשיצאו למה לא צום שיעבשו, אלא איחדרם עד ו' בסיוון וצום שיספרו אותו הימים יומם יום?
ובזהר אמרו שלא איחדרם ז' שבועות אלא כדי לטהר מטומאות גילולי מצרים שטהרת הטעמים החמורים ז' ימים
בנירה ובזיבה ובמצורע ובטמא מת ועל הרוב שהכל סופרים ז', ואלו היה בטהרתם מכל וכל (טמאה) לפיכך
היא ז' שבועות וזה נכון ליזמי מצרים מואוד.

אם כן מה היה לנו במנין הימים אחר שכבר עברו ולא עוד אלא מצוה לספר? ועוד תמהא אחרת – כי אמר שאילו הימים שבין פסח לעצרת ימי דין ונראה שהוא מכין עצמו ליטהר ולקבל התורה תאמר עליו שהוא עומד בדין, ועד עתה נהגין הספרדים שלא לגלח עד עצרת, ויש מהם עד לא"ז בעומר וקריאתה "מי עומר" צדיק עיון, עיין שם מהנו פול שם זה כל הדברים (כלומר עיון שם ותמצאת בידי דבריהם מחיישבים). אריך שם על בל ביבור וביבור מאל הנגרירים.

ומה שגראה לי בזה כי כשביצאו ישראל ממצרים הכוונה הראשונה הייתה שיקבלו את התורה בסיני ואחרם עד ו' בסיוון ש"ע ל' יחנו ועל פיה יסעו" אי אפשר להם שישסו לסני בלא רשות השם והכל בחכמתו יתברך כפי מה שנאמר בזוהר לטהרן ז שבועות אבל לא היה זה גלויהם להם טעם איחורם עד ו' בסיוון. ומה שנספר בזה הוזמן מפני שהיה ימי דין והדבר מפורסם מאלויו אם כן בשביל מה לספר אם הדבר מפורסם מאלויו?

אלא הכוונה היה לקבל התורה כשייצאו ממצרים ובזה מתנהם לא אמרו היכן תורהינו שאומר השם ליתן לנו ולא ביקשו אלא צרכי הגז' במן ובשליו ובמים והשם יתברך איזהס בחכמו ומחכה להם שיבקשו לעבדו או איך תהיה הנהגתם לקבל התורה והוא שמחם באיזהס ומבקשים צרכי הגז' ועוזבו ארחות השם שם ח' הנפש.

משל למה הדבר דומה לחכם ז肯 שאמר לתלמידיו נשכחים ונשנה מסכת פלונית השכחים כולם והוא הרבה שותק, למדם מה עלה בדעתו לאחרם, ולא היה אחד מהם אמר לו הרבה לרבו למדתנו מבערב אלא היו כולם שמחים בשתי Kotot ואו היה הרב בועס עליהם אל שללא היה אחד מהם מבッシュ טעם לשתי Kotot.

בך היה הקב"ה איחר את ישראל לתיקונים לרצונו ולא הקפידו מפני מה היה אייחורם זה אלא שמהים בשתייקותא מפני זה היו ראיים לשטיפה. והעד ביאת עמלק לרפידים קודם מתן תורה ואמרו רבותינו זכרונם לברכה: "מאי רפידים שרפו ידיהם מרבי (תורה)" רצה לומר שהיו שותקים מלזומר עבודה ה' שיצאו מצרים בעבודה. לפיכך עמדו אלו הימיםימי דין לדורות אמר הקב"ה אתם בכיתם בכיה של חינוך אני אקבעה לך דורות כמנין אותם הימים לקבע בלבבנו יראה שמתוך כך נוסף לך באוטם הימים ונחפוך הדין לרחמים כד"א ("ונחפוך הוא" במו מגילה).

ונקראו "ימי העומר" לעניינים מתחלפים אם זכה המקיים כל האמור באותו הימים מרחם עליו שנאמר "לבושה כתלא חור ושער רישיה עמר נקי".

ובמנין המילה "עומר" עולה ש"ה כד"א ("ודע כי יש לה אלה מעונך" - איוב יא, ו) ואמר ליה נחperf עליו לרע (יש פירש רשות: גושה, כלומר נעשה הקב"ה לנו כמלואה הבאה לגבות את חוכו) רצה לומר מרענן בישין.

ועור טעם אחר אמרו חכמינו זכרונם לברכה: לעולם יהא אדם ערום ביראה ושבינה מדבקת בו "כמער איש ולילות סביב".

עליהם עמלק ואותם הימים נקראו ימי העומר על שם המארע. ואני החושך נראה לי טעם מהכמינו וזה מפני מה אלו הימים מי דין, תדע שהוא סיבה לשזה שישראל מעצרים והגיעו לים והמרו על הים וכשיצאו מהים והגיעו למרה ונתולנו על משה עד שהגיעו לרפידים ואמרו "הייש ה' בקרבנו אם אין" וכפרו ביהידו של עולם ובא עמר' חילוף רעם רעם מן שם ה"ר וסוף ירושה העולם הנקרה, "ש כרא' להנחיל אהבי יש" (יש=עמר).

ובכן תמצוא מע"ד "ש וזה שנאמר: "היש ה' בקרבו אס אין".
וועומר במק' עולה אח"ר) שם שני פעמים עולה כי (כלומר אחד = שלשה עשר פעמים אחד = כו) שכהפכו בשם.
ובכן תמצוא מניין אחד בחילוף אותיות בא"ת ב"ש עולה תק"ם שהוא בגימטריה שיר ים שבזכות שאמרו שירה על הים והוא הגינה עליהם
ומשבב עליהם מדם רחמים.

ועל דרכם הקבילה – מפניהם אלו הימים ימי דיוויז

לודיעך כי לכל זמן ועת לבן חפץ, ואין זה נгла אלא למי שברא הומן וידע חליך אם טוב ואם רע כב"א "גם לא ידע האדם את עתו בהם וкосים בני אדם". וכן קיבלו המקובלים שאליו ימי דין, ועליהם נוסיף ונכלל אהבה לשם יתברך אשר בידו נפש כל חי ולקח את רבי עקיבא ותלמידיו, וכבר נהגו ישראל שלא לגלח עד לג"ג לעומר.

הרחה"ג ייחיאל בן יוסף גראפִי לרפואת בשבחעדי

לרפואת שידרה בת נח לוי בשבחצ'י

לרפואת שושנה בת יחיא ר'יבי בשבחצ'י

לושק
תומר ישראלי בן יעקב
ואודליה בה מושה

לרפואת יוסף בן משה דוני ישראלי

וָשַׁלֵּח בְּיַד אִישׁ עֲתִי הַמִּדְבָּרָה (ויקרא טז. כט)

צורך לדעת למה קראו עתי, והיה לו לומר איש המוכן. ואפשר דרומו לנו במלת עתי, שמכפר אף עזן תאות המותירות. שבן תמצא עז נוטרינו עזן תאות יכפר. או עזן תאות ישלח המתרצה:

והוא מובן במה שאמרו במשנה יומא, ועל [כל] סוכה וסוכה אמרם לו, הרי מזון והרי מים. וצריך לדעת מה אמרם לו בלשון זה, שאין במשמעות הלשון שנותניין לו לאכול אם עירך לאכול. והיה להם לומר הילך מזון, הילך מים:

ואפשר בהקדמים מה שכתב הרב ערבី נחל בשם, ששער המשתלה בא לכפר על אכילת המותרות שאכלו כל ימות השנה, עד כאן, ועל פי זה אפשר לומר דמאי דנקט לן תנא דמתניתין בלשון הרי מזון והרי מים, בא לרמזו, שכשחיו רואים את השער, היו אומרים לעצמן או זה לזה, הרי מזון וכו', כלומר וזה המכפר על אכילה ושתייה שאינה הכרחית, שרוב בני אדם אין נזהרין מזה. ולפיכך לא היו אומרים הרי פת, אלא הרי מזון, הינו כל מידי דזיין, לרמזו על כל אכילת המותרות. וכך אמרו בגמרא, דלא היוצרך אדם מעולם לאכול. דעת הרוב לא היו עושים אלא לרמזו למה שכתבו, ודוק:

איני, על דרך מה שכתב הרב בפרשת בהעלותך, שיבור התואה אפילו לדבר התר, עבודה חשובה היה לפני השם יתברך. וכמאמר רבותינו"ל, סעודה שנאנתק, משוך ידך הימנה. דהיינו שיבור התואה. ולכן לא נתאו ישראל כלל במדבר אל גוף הדבר שיאכלו בשם, רק התאותו שיהיה להם תואה וישברו התואה היא. וכדברי המדרש שהו יושבין אצל הבשר, ולא אכלו רק לחם, והיה להם תואה לבשר, ושיברו תאותם. מה שאין בן ערבי. עד כאן תובן דבריו, מה שישיד לעניינים[נו]:

ובדבר ידוע ומוכרנס, שהמשלח השער הוא שליח כל ישראל, ושלוחו של־ישראל כמותו. ונמצא שהוא נתנים לפני מזון ומים, כדי לשבר התאותו. ובזה מתכבר להם על אכילת המותרות, שכן הנתנים כח ביצור הרע להתגבר על יציר הטוב חם ושלום, להחטיא את האדם. ולא היו נתנים לו לאכול ממש, אלא היו אומרים לו הרי מזון והרי מים, כדי להכניס בלבו תאות המאכל ושבר התאות, אף על פי שאין ערך לאכול, רק כדי להגביר יציר הטוב על יציר הרע, שהוא תיקן לאכילת המותרות, ועובדת חשובה היא לפני השם יתברך. ועל ידי זה תהיה כפירה גמורה ותשובה שלימה לישראל:

ולזה אמרו בגדרא, שאינו דומה מי שיש לו [פת] בסלו, למי שאין לו. רמזו במאמרס כו', כלומר שאינו דומה מי שיש לו פת בסלו ומשבר תאותו שגדול צערו, למי שאין לו ומשבר תאותו, שאין התאה נכנסת בלטו כל כך, ואינו מצער. והוא דוגמת מה שאמרו רבותינו ז"ל, שעיקר התשובה, באותה אשה באותו מקום, וכל להבין:

האחרונה, שהיא המעללה הרביעית, היא מוסר להם הפטש שלאותה מצוה לבד: ואם כן מה שאמר נמצוא ביד אהרן ארבעה, רוצח לומר פטש רמז דרש סוד. וביד בניו שלשה, היינו פטש רמז דרש. וביד הזקנים שנים, פטש רבינו וריביד בל דיניהם אחד, היינו הפטש לברכה:

וזה מאנובן כל עולם אוון, וזה מושג בשיטות יבזבז.

וזהו שאמר נכנס אהרן, שנה לו פרקון דיקא, היינו מה שראוי לשנות לו לבדוק לפי מעלהתו, שהוא הסוד. וכן לכל בת וכת אמר פרקון, רוצה לומר מה שראוי לשנות להן לפי מדריגתן ומעלותן:

ונמצא לפיו זה, שמה שאמר אחרי כן, נסתלק משה, שנח להם אהרן פרקן. לא תאמר שענה לכלם פרקן, אלא למי שהוא במעמד אהרן, שראוי למסור לו פרקן, שם סודות התורה, שנח להם. ומה שלא שנח משה לכל מי שהוא במעמד אהרן עם אהרן ייחד, אפשר לומר מפני גדולתו של אהרן והוא רב וראש לבולן. וכן בני אהרן שנ למי שהוא ראוי למעלתן, הדרמו של המוצה שקיבלו ממשה. וכן הוקנים כמו כן:

ומה שאמר ונמצא ביד כל אחד ואחד ארבעה, רוץיה לומר ייחידי סגולה הראויים למסור להם סודות התורה. והוא יינו פשע רמו דרש סוד שלאותה מצוה. שאם לא כן, היה לו לומר נמצוא ביד כולם ארבעה, ומאי כל אחד ואחד דנקט. או היה לו לומר נמצוא ביד כל כת וכות. אלא לדומו כמו שכתרתי. אמן פשען שלדברים במקום עומד. ואם שגתי, את תליין משותי:
(חנן טוב למורה"י ברוחו צ"ל)

מהליכות אבותינו

דבר בעתו מה טוב

אחד הדברים המזוהדים שהשתמרו עד הדור האחרון
בעדותינו בלבד, היא קריית 'משל' בין פסח לעתרת,
מלבד לימוד מסכת 'אבות' שוה נשתרם גם אצל
שאר קהילות עד הדור הזה. ניעוין בכך בקדמת
מן הגרא" רצאבי שליט"א לחיבורו 'בינה במקרא'
לספר משלו הוצאה מכון פעולות צדיק מדף ח'. וטעם
קרייתה, היא הנאה ועבודת המדאות ואהבת התורה
לקראת היום המchioל חג' מtan תורתנו'.

פנוי הלכה

קטן שנעשה בר מוץוה ביום הספרירה

מקרא קודש דיני ומנהגי ספירת העומר להרה"ג משה רצבי שליט"א פ"א הל' ק"ט שהגדריל באמצעות ימי הספירה ונעשה בר מצווה, אם לא דילג שם יומם מהספירה, יכול לחייב רבכלה כמו כולם (כינויו שסוף סוף ספר גם בעודו קפטן ואין כאן חסרון תמיימות. ועיין חולין ר' י"ג ע"א דאן מוחשב להקタン אבל יש לו מעשה מרואיתא. ועוד דתפקידו ליה משום חינוך דש"יך גם בשгадיל וכמ"ש בש"ת אוור לציוני ח'יא סי' ל"ז). ועוד דaicא ספיקות טובא, דמלבד מה שבתבנוי, עוד יש אמורים דתרי דרבנן (ספרית העمر במנין הוה להסברים כו', וקטן) מפקח חד דרבנן, וכמו בא בש"ע סי' תריע"ה).

ס"ג בשם יש מ' שאומר, וע"ש ב מג"א. וכן יש אמורים דרפ' בדרילג לגמרי סופר בברכה. ובכ"מ שמעו בראשונים שלא נחלקו אלא بما שידילג יומם, ובקטן שהגדיל תשתקן ע"פ שהוא מצעת, כי יש אמורים שלא ברכה, דמשמעו שלא סלקה אדעתינו יהו שלא יברך. וזה שיטה ממעצת, כי יברך כלל, ולא ידריך גיסא יש אמורים שיברך גם כשיידילג, ולידין אם לא דילג עכ"פ צרכך וחביב לבך, כאשרין רב שمبرך ומויציא את כולם במנהיגו. וכן דעת אאמו"ר שליט"א ובמקוא"ה):

לעילו נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אורייאל אהרון בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעד בשאריה ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברדוס בן יצחק דוד טביב ז"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, התנубה

חכמי תימן

הרב זכריה תעוזי זצ"ל נולד בנתן תרע"ה בישוב אפיק שבעה שרעב. היה חכם וחסיד. הושمر לרבניו ע"ז גדול, חכמי שרעב ושימש רב קהילת בכפר אללהבו. עלה ארעה בעלייה הגוזלה והתגורר בלאו. גם שם הנהיג את הקהילה. נפטר ביוםת נשיקה תוך כדי לימוד תורה בט"ז אייר תשמ"ה. תנצ"ב.

משעת
משחק
בגינס

הודות...

הברכה...

לכל חזורים וחקרים ואוחרים,
אשר את גניהם לנצח עטרת
חיים' שלוחים, וילדיים
לשושנים פרוחים, ואת העולם
בתרזה מאירים, וטוהר פניהם
כללים מוהרים גיראות שמים
אשר על פניהם נסולים. ואני
אין לע אלא לעוזרים ולסייעם
להשകות ולעדן ללקשך ולגלל
להוציא פירות דשנים
ועסיסים, אשר לגודלי הדור
הם עתודים ומזומנים, אל"ר

הערות, האורות ותשובה להידות

ויתון לשולח לפקס: 03-9130000

או במייל:

e0504150896@gmail.com

תפארת בניים

משאית הארטיקיס מיידי שכוע בעטרת חיספין
עוצרת להורי קרוטוניים רביבים, לרוגל מכצעי
שינויו פרקי אבות ומשלי לתלמידים אשר
בהפסקות ואחה"צ משגנין ובע"פ נבחנים

משעת משחק בגינס

בדרכיהם אתה לך....

שעות הי' כהרכ' עין (ה'ב)
ותיקף בלילה בחזרתם השכיריו שני ערבים הקרים לשכונת היהודים,ليلך באותה שעה
לצעוק תחת חלון אלאמאים, שמענו צעקת נערה ברחוב היהודים, ואין מושיע לה. וכן היא,
שהמלך Km משנתו וישראל מסריסיו, לדעת מה זה ועל מה זה. תיכף חיזו והגידו מלך, כי
היהודים נתעללו בבלטו ושבבו אותה ויענה ויחטפה, והוא רוצחים לישא אותה ולקברה ולכוסות
על דמה, אלא בשמעם קול דרישת רגליתן ברחוב, נמלטו ונחבאו. ויאמר המלך להביה
אלחכומיה, עד אשר יאיר היום, ויבואו לתחז עזה על הדבר הזה.

ויהי בברק, ויעוצו האמאס והקהazi ואהה אלמלטס, ויבאו ויכירו בה. ויאמר המלך לקבץ את כל
היהודים אליו, ולהביא את שני הרבענים אליו באך ובכמה ובڪצת גודל. ויביאו אותם אליו,
ויאמר להם, מה המעשה הזה אשר עשיתם, כי תנאפו בתה האמאס ותטמאו אותם. והוספתם
רעה על רעתכם, כי הרגתם אותה, ומודע לא יראתם ולא פחדתם מדין המלך ומחרבו הקשה.
בחי' מלכותו ובגדת האסלאם כי לא אשair מכם שריד ופליט, אתם ונשים ובנים ובנותיכם.
יש אשפוך דםם בחרב, ויש אשרכ' באש, ויש אהנוק בחבלים. ובתייכם אחריכ' עד הקרקע,
ואשair את שכונתכם שמה. תחת רשעה אשר עשיתם, כי נבללה עשיתם וחרפה גודלה לשכוב
את בת האמאס, וכן לא יעשה, ונקיתי את דמה מכם. לנו אל בתיכם, וכן לאחרם עלייכם, בח'י' דת מוחמד
בעדכם, ושלמותיכם את גמולכם בראשם. ולא אחמול ולא ארחם עלייכם, בח'י' דת מוחמד
כיבני מותם, והן אתם נמסרתם בפי הארץ, מי יציליכם.

המשך איה בלע' בשבעה הבה

לוז'ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לוז'ק
שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה